

MENINGITETE IN PRACTICA MEDICINALĂ

I. Gavrilă, G. Iurașoș

Monografia lui I. Gavrilă și G. Iurașoș tratează pe o extindere de 288 pagini cu 39 figuri și XII tabele acest capitol important al patologiei infecțioase, care prin aspectele ei multiple ridică o serie de probleme de urgență atât din punctul de vedere al diagnosticului clinic și etiologic, cât și din cel al tratamentului etiologic și simptomatic corect aplicat. După cum arată autorii în prefață, cunoașterea acestor aspecte prezintă o importanță deosebită în practica medicală, medicul curant având toată răspunderea morală pentru atitudinea luată, care este decisivă nu numai în ceea ce privește salvarea bolnavului, dar și în privința prevenirii

sechelelor postmeningitice, precum și a reincadrării lui în viață familială, socială și profesională.

După o scurtă privire istorică, în care autorii relatează îmbogățirea cunoștințelor noastre diagnostice, etiologice, terapeutice și epidemiologice, monografia consacra patru capitole ilustrate cu 18 figuri și tabele noțiunilor de anatomie, fiziologie, etiopatogenie și fiziopatologie ale meningelor și lichidului cefalorahidian, cuprinzând cunoștințele de bază pentru interpretarea justă a procesului morbid.

Capitolul sindromului meningean însumează toate semnele clinice generale subiective și obiective ale meningitelor, demonstrând prin 19 ilustrații unele simptome caracteristice și manevre de cercetare.

La tratarea aspectelor clinice ale meningitelor autorii acceptă clasificarea etiologică.

Cel mai lung capitol al monografiei este cel al meningitelor bacteriene, cuprinzând 103 pagini cu 14 figuri și tabele. Autorii tratează entitățile nosologice respective sub aspectul etiologic, epidemiologic, clinic, morfopatogenic, diagnostic și profilactic, menționând diferitele forme clinice și complicațiile survenite în cursul evoluției. Meningita meningococică, cea mai frecventă dintre meningitele bacteriene, este descrisă ca model de meningită piogenă. Urmind clasificarea bacteriologică după meningitele cu coci gram negativi, autorii tratează meningitele cu coci gram pozitivi. Dintre acestea meningita pneumococică se situează din punctul de vedere al frecvenței imediat după meningita cerebrospinală epidemică. Dintre meningitele cu bacili gram negativi meningitele cu enterobacteriacee sînt tratate mai pe larg, menționîndu-se particularitățile aspectelor clinice și importanța unora în patologia infantilă. După meningitele cu bacili gram pozitivi, autorii trec în revistă meningitele spirochetozice, apoi meningitele bacteriene secundare și alte forme de meningite bacteriene mai rar întîlnite. Capitolul se termină prin discutarea metodelor de tratament, cu indicații particulare conform specificului și gravității cazului.

Meningita tuberculoasă — care prin incidența încă crescută, prin problemele de diagnostic diferențial pe care le ridică tratamentul de lungă durată și posibilitatea unor sechele grave, necesită o atenție deosebită — este tratată în monografie într-un capitol aparte, menționîndu-se aspectele cu caracter practic și orientativ în precizarea diagnosticului.

În capitolul meningitelor virotice se relatează după o privire de ansamblu entitățile nosologice întîlnite la noi: choriomeningita limfocitară benignă, meningitele cu enterovirusuri, mixovirusuri, meningitele virozelor eruptive, cele cu virusuri limfohematropice, uveomeningitele, meningitele din poliradiculonevrite și cele rickettsiene și pararickettsiene, cu particularitățile lor caracteristice.

În limita posibilităților date de extinderea monografiei, autorii trec în revistă meningitele parazitare, micotice, tumorale, hemoragice și cele neinfecțioase.

Ultimele capitole al sechelelor postmeningitice scoate și mai mult în evidență importanța problemei tratate de autori, prin urmările grave majore sau minore, determinate de cloazonări, vascularite, necroze sau calcifieri, bolnavii rămînd infirmi, adevărați dependenți sociali. Pentru prevenirea acestor sechele autorii găsesc necesar nu numai diagnosticul și tratamentul precoce în centre special amenajate și dotate cu tot arsenalul de explorări al tehnicii moderne, declararea tuturor cazurilor de meningită, ci și dispensarizarea și controlul periodic al foștilor bolnavi, de către cadrele de specialitate, pe o lungă perioadă de ani de zile.

Experiența personală de zeci de ani, care stă la baza concepției elaborate asupra acestui important capitol al patologiei infecțioase, conferă acestei cărți o notă de valoare și dă ajutor prețios tuturor medicilor practicieni. Monografia cuprinde la sfîrșitul fiecărui capitol o bibliografie aleasă cu datele cele mai noi în acest domeniu.

Frumoasele ilustrații și tehnicitatea deosebit de bună a fotografiilor, care ar merita și hîrtie cretată, îmbogățesc și ele această lucrare.

Volumul a apărut sub buna îngrijire a Editurii Medicale.

I. Kelemen